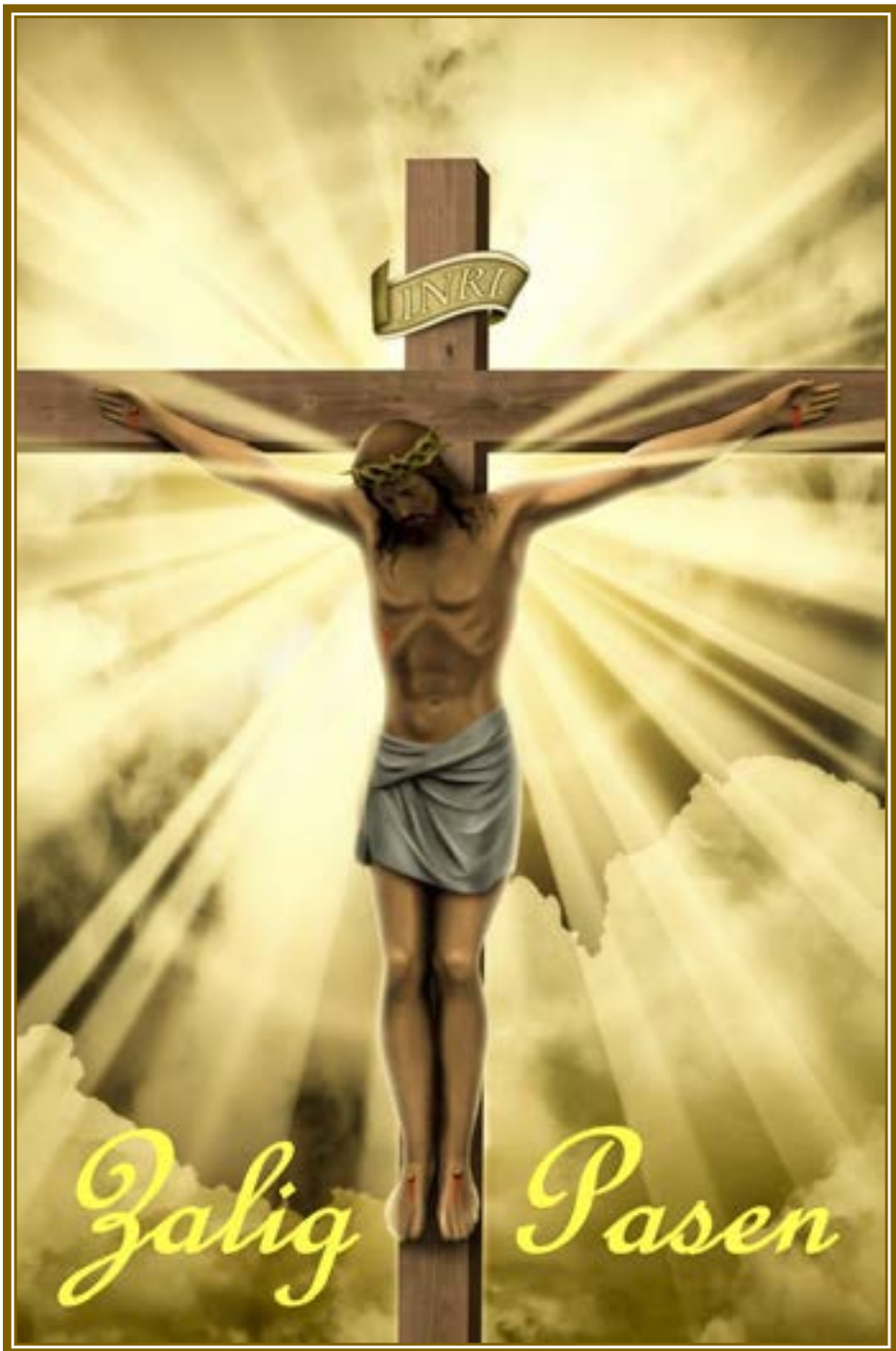

APRIL 2018

Informatieblad

Zalig Pasen

Nu verheugen wij ons over Jezus' verrijzenis en overwinning! Maar laten wij gedurende deze paasdagen ook onze wedergeboorte door het H. Doopsel dankbaar vieren! Dankbaar moeten we zijn voor deze kruisgenade! Hiertoe hernieuwen we in de Paasnacht onze doopbeloften!

Wij zijn veranderde mensen, wij zijn door God werkelijk waar veranderd in een nieuw soort mens, veranderd in goddelijke mensen. En nu we in een nieuw heidendom leven, blijkt het ook duidelijk, dat we andere mensen zijn, die anders doen, anders leven! (... In ieder geval zou het toch zo moeten zijn!)

De H. Cyprianus getuigt van zijn doopbeleving: "... nadat de doopvont het vuil van de voorbije jaren had afgewassen en in de van zonde gezuiverde borst licht uit de hoge was uitgestort, nadat ik de hemelse Geest had ingedronken en door de tweede geboorte in een nieuwe mens veranderd was: nu werd opeens mijn twijfel zekerheid, het duister werd licht, gemakkelijk bleek wat tot nu toe onmogelijk scheen". (*Ad Donat. 3*)

De gedoopte ziel ziet met nieuwe ogen, met de ogen van het geloof! Hij heeft een nieuw hart, wordt gestuwd door Gods geschonken liefdeskracht! Hij leeft over het algemeen in een heel nieuwe verhouding tot God. Dit is het kindschap Gods!

De verheven boodschap uit de dagen van het oerchristendom luidt dan ook: "U bent wedergeboren niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levend en blijvend woord van God". (*1 Pt 1, 23*)

Christus is tot ons als mens gekomen om ons de nieuwe geboorte uit God te brengen. Hij heeft gezegd: "Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, kan hij niet ingaan in het koninkrijk Gods". (*Jh 3, 5*) Aan allen die Hem ontvangen, geeft Hij de macht Gods kinderen te worden, aan allen die in Zijn Naam geloven. (naar *Jh 1, 12*)

Wat is dat groot! Er is op heel de aarde geen andere godsdienst, die de mens zo'n wonder verkondigt. Christus alleen heeft voor de mensheid deze geheel enige weg naar God geopend. Hoe kunnen wij ooit genoeg voor deze bevoorrechting danken!

We zijn veranderde mensen! Maar blijkt dit ook uit ons leven? Of zijn wij misschien, door onze schuld, terugggevallen in de toestand van de oude, onveranderde mens die niets meer merkt en laat merken van het verheven wonder, dat zich eens aan hem voltrok? De levensband van geloof, hoop en liefde, die onze ziel vanaf het ogenblik van het H. Doopsel op een geheimzinnige wijze met God verbindt, is die nog sterk en levend? Of is hij slap, of zelfs volkomen verbroken? Dan is het tijd om iets te doen, om op te staan, want Pasen geeft hoop, en zijn Pasen houden nieuw leven!

Ze hebben Hem onttroond

Hoofdstuk 4 Onderdrukt de wet de vrijheid?

“Wij zijn vrij, als wij met behulp van de burgerlijke wetten gemakkelijker kunnen leven volgens de voorschriften van de eeuwige wet.”

Leo XIII.

Ik zou de door het liberalisme op elk gebied veroorzaakte en in het vorig hoofdstuk geschetste rampen niet beter kunnen samenvatten dan door het aanhalen van de volgende passage uit een herderlijke brief die al honderd jaar oud is, maar een eeuw later nog niets van zijn actualiteit heeft verloren.

“Tegenwoordig is het liberalisme de voornaamste dwaling van de geesten en de overheersende hartstocht van onze eeuw. Het heeft de politiek en het godsdienstig leven als het ware gedompeld in een verpestende atmosfeer, die levensgevaarlijk is voor maatschappij en individu.

Als vijand van de katholieke Kerk, even onredelijk als onrechtvaar-

dig en wreed, raapt het in het wilde weg alle vernietigingsmiddelen bijeen om de Kerk de doodsteek toe te brengen en haar van de aarde weg te vagen.

Het liberalisme vervalst de ideeën, verdraait de conclusies, bederft de gewetens, verzwakt de karakters, zweept de hartstochten op, brengt de regeerders onder zijn dwingende heerschappij en de onderdanen tot opstand. Niet tevreden met het doven van de fakkel van de Openbaring (als het dat zou kunnen) waagt het zich, zonder goed te weten wat het doet, nog verder om zelfs het licht van de natuurlijke rede uit te doven.”¹

Liberale beginselverklaring

Is het in zo’n verwarrende chaos, in zo’n veelvormige dwaling mogelijk om het alles verklarende grondbeginsel te ontdekken? Met abbé Roussel heb ik gezegd: “de liberaal is een mens met een fanatieke zucht naar onafhankelijkheid.” Akkoord, maar laten we proberen die uitspraak te verduidelijken.

Kardinaal Billot, wiens theologische verhandelingen mijn studieboeken waren op de Gregoriaanse Universiteit en

het Franse Seminarie te Rome, heeft in zijn leerboek over de Kerk² enkele pittige en heldere bladzijden aan het liberalisme gewijd:

“Vrijheid is het opperste goed van de mens, een heilig en onschendbaar goed, waar geen enkele vorm van dwaling inbreuk op mag maken. Die grenzeloze vrijheid moet een onwrikbare basis zijn waarop alle betrekkingen tussen de mensen moeten worden gevestigd, een onveranderlijke norm volgens welke alles juridisch beoordeeld wordt. Alles wat in een maatschappij berust op het beginsel van de ongeschonden individuele vrijheid zal dus billijk, rechtvaardig en goed zijn. Al het andere is grof, onrechtvaardig en verdorven.

Zo dachten de bewerkers van de revolutie van 1789, een revolutie waar heel de wereld de bittere vruchten nog van proeft. Die vrijheid is van de eerste tot de laatste regel het enig onderwerp van de ‘Verklaring van de Rechten van de Mens’. Voor de ideologen lag daar het punt waarvan men moest uitgaan om de maatschappij totaal te vernieuwen op politiek, economisch en vooral op moreel en religieus gebied.”

Maar, zult u zeggen, is de vrijheid niet een specifiek kenmerk van met verstand begiftigde wezens? Is het daarom ook niet juist dat men die tot grondslag verklaart voor de maatschappelijke orde? Opgepast!, antwoord ik. Welke vrijheid bedoelt U? Want die term heeft verschillende betekenissen die door de liberalen naar hartenlust dooreen gehaald worden, terwijl we juist goed moeten onderscheiden.

De verschillende soorten vrijheid

Laten we even filosoferen. Enig nadenken kan ons leren dat er drie soorten vrijheid zijn.

1

De psychologische vrijheid of vrije wil, eigen aan redelijke wezens. Dat is het vermogen om, onafhankelijk van elke innerlijke noodzaak (reflex, instinct, enz.), voor het een of ander goed te kiezen. De vrije wil maakt fundamenteel de waardigheid van de menselijke persoon uit. Die is nl. *sui juris*, d.w.z. zijn eigen heer en meester en dus verantwoordelijk voor zijn daden, wat het dier niet is.

2

De morele vrijheid, die betrekking heeft op het gebruik dat we van de vrije wil maken: een goed gebruik als de gekozen middelen leiden tot het verkrijgen van een goed doel, een slecht gebruik als ze daar niet toe leiden. U ziet dus dat de morele vrijheid essentieel betrekking heeft op het goede. Paus Leo XIII geeft er een eenvoudige en prachtige definitie van. De morele vrijheid, zegt hij, is “*het vermogen om zich te bewegen in het goede*”. De morele vrijheid is dus niet iets absoluuts, ze moet geheel op het goede gericht zijn, d.w.z. uiteindelijk op de wet. Want voor Gods geest staat de wet, op de eerste plaats de eeuwige wet, en daarna de natuurwet waardoor het redelijk schepsel participeert of deel heeft aan de eeuwige wet. Die natuurwet bepaalt de orde die door

de Schepper wordt gewild tussen het viervoudige doel dat Hij voor de mens heeft aangewezen (voortbestaan, zich vermenigvuldigen, gemeenschappen vormen en zijn laatste doel bereiken, het Summum Bonum, God) en de middelen om dat te bereiken. De wet is geen tegenstander van de vrijheid, maar een noodzakelijke hulp. Dat geldt ook voor de burgerlijke wetten, welke die naam verdienen. Zonder de wet ontardt de vrijheid in losbandigheid, in “doen wat me bevalt”. Juist die losbandigheid, die vrijheid om zowel het goede als het kwade te doen en schouderophalend met leugen en waarheid in te stemmen, die wordt gepredikt door sommige liberalen. Zo verabsoluteren ze de morele vrijheid. De mogelijkheid om tekort te schieten in het goede laat ons niet het wezen en de volmaaktheid van de vrijheid zien, maar wijst ons op de onvolmaaktheid van de gevallen mens. Wie ziet dat niet? Sterker nog, de H. Thomas⁴ legt uit, dat de mogelijkheid om te zondigen geen vrijheid, maar slavernij is: “Wie zonde bedrijft, is een slaaf van de zonde”.⁵

Maar onder de juiste leiding van de wet, die tussen veilige borstweringen door voor vallen behoedt, bereikt de vrijheid haar doel. Paus Leo XIII zegt daarover het volgende:

“Het ligt in de aard van de vrijheid, dat ze bescherming nodig heeft, hulpmiddelen en steun bij het streven naar het goede en het afwijzen van het kwade. Als de vrijheid daar niet op kan rekenen, zou ze voor de mens een heel schadelijk vermogen zijn. Het eerste wat ze nodig had was een wet, een re-

gel die zegt wat we wel en wat we niet moeten doen”.⁶

Leo XIII besluit zijn uiteenzetting met van de vrijheid de volgende prachtige definitie te geven die ik alomvattend zou willen noemen:

“In een menselijke gemeenschap bestaat de ware vrijheid niet in het alleen maar doen wat ons bevalt. Daardoor zou er in de staat een totale verwarring ontstaan, een bron van troebelen die zou uitlopen op dwingelandij. Van echte vrijheid kunnen we spreken als we, geholpen door de burgerlijke wetten, gemakkelijker kunnen leven volgens de voorschriften van de eeuwige wet”.⁷

3

Tenslotte is er **de maatschappelijke of burgerlijke vrijheid**, de vrijheid van doen en laten, of de vrijheid tegenover de dwang, de afwezigheid van een externe dwang, die ons verhindert te handelen volgens ons geweten. Welnu, juist deze vrijheid maken de liberalen tot een vrijheid op zichzelf, en het is deze opvatting die we zullen moeten analyseren en bekritisieren.

Maar eerst zou ik de nadruk willen leggen op het bestaan van de natuurlijke orde en de natuurwet, omdat de liberalen wel wetten willen erkennen, maar alleen door de mens zelf uitgedachte, terwijl ze elk bevel (of regeling of voorschrift) en elke wet die niet van de mens afkomstig is, verwerpen.

Dat er echter een door de Schepper ontworpen natuurlijke orde is voor het anorganische, het planten- en het dierenrijk en ook voor de menselijke natuur, is een door de wetenschap erkende waarheid. Geen enkele geleerde zal eraan denken om het bestaan van uit de natuur van dingen en mensen voortvloeiende wetten te ontkennen. Want waarin bestaat het wetenschappelijk onderzoek waarvoor miljarden worden uitgegeven? Wat is het anders dan het speuren naar wetten? We spreken vaak van wetenschappelijke uitvindingen, maar we vergissen ons; we vinden niets uit, we ontdekken alleen maar wetten en leren ervan profiteren. Die ontdekte wetten, die vaste betrekkingen tussen de dingen, ze worden door de geleerden niet geschapen. Zo is het ook gesteld met de wetten van de geneeskunde waar de gezondheid van afhangt, of met de psychologische die het echt menselijke bepalen. Die wetten, daar is iedereen het over eens, worden niet door de mens ontworpen. De mens vindt ze ingeschapen in de menselijke natuur.

Maar zodra het gaat om het vinden van de morele wetten die de mens moet volgen om zijn grote levenstaken te volbrengen, dan spreken de liberalen alleen nog maar over pluralisme, crea-

tiviteit, spontaniteit en vrijheid. Volgens hen moet het aan iedereen en aan iedere filosofische school worden overgelaten om zelf een eigen zedeleer te ontwerpen ... alsof de mens met zijn redelijke natuur en zijn vrije wil geen schepsel Gods was!

Heeft de menselijke ziel zich dan zelf gemaakt? Toch is het duidelijk dat de zielen, ondanks hun complexiteit en verscheidenheid, allemaal dezelfde grondvorm, dezelfde natuur hebben. Of het de ziel van een Zoeloe uit Zuid-Afrika of van een Maori uit Nieuw-Zeeland betreft, of het om een H. Thomas van Aquino of een Lenin gaat, wij hebben altijd met een menselijke ziel te maken.

Een vergelijking zal u doen begrijpen wat ik wil zeggen: men koopt tegenwoordig geen min of meer ingewikkeld toestel zoals een wasmachine, een kopieerapparaat of een computer zonder naar de gebruiksaanwijzing te vragen. Er is altijd een bedieningsvoorschrift bij, een regel voor het juist gebruik van het toestel. Die regel is opgesteld door de ontwerper van de machine, niet door de huisvrouw. Die zal het niet in haar hoofd halen om maar wat te gaan spelen met schakelaars en knoppen! Zo is het ook gesteld met de verhouding tussen onze ziel en de goede God. God geeft ons een ziel. Hij scheidt die en moet ons dus ook de wetten geven die erbij horen. Hij geeft ons de “gebruiksaanwijzing” om in alle opzichten ons levensdoel te bereiken, vooral ons laatste doel, God zelf, zoals Hij gekend en bemind wordt in het eeuwige leven.

- O neen, roepen de liberalen luid, daar willen we niets van weten! De

wetten voor de menselijke ziel moeten door de mens gemaakt worden!

- Maar dan moet het ons niet verbazen, dat men van de mens, die men in strijd met de wetten van de natuur laat leven, een psychisch gestoord individu maakt.

Stel u eens voor, dat sommige bomen zich zouden onttrekken aan de wetten van de plantengroei. Ze zouden doodgaan, dat is toch duidelijk! Bomen die hun sap niet meer zouden laten opstijgen of vogels die niet meer zouden willen zoeken naar hun voedsel, omdat toevallige omstandigheden niet bevallen: ze zouden omkomen. De wet die het natuurlijk instinct voorschrijft niet te volgen, betekent de dood!

Let wel: de mens volgt geen blind instinct zoals de dieren. God heeft ons de buitengewone gave van de rede geschonken, opdat wij de voor ons geldende wet kunnen kennen en zo in rijpheid de weg volgen naar ons doel: vrij, maar niet zonder de wetten toe te passen: de eeuwige wet en de natuurwet, de bovennatuurlijke wet en de andere wetten die uit de eerstgenoemde voortvloeien. De menselijke wetten, de burgerlijke en de kerkelijke, ze zijn er allemaal voor ons welzijn, voor ons geluk. Zonder voorafgaande opdracht van God, zonder wetten zou de vrijheid van de mens een vergiftigd geschenk zijn.

Dat is de van werkelijkheidszin getuigende opvatting over de mens, die door de Kerk met alle kracht tegen de liberalen verdedigd wordt. Het heeft de grote

Paus Pius XII vooral tot eer gestrekt dat hij, door het hoofd te bieden aan de aanvallen van het hedendaagse liberalisme, de voorvechter is geweest van de natuurlijke en christelijke orde.

Om op de vrijheid terug te komen en het met een paar woorden te zeggen: *vrijheid is onbegrijpelijk zonder de wet*. Vrijheid en wet zijn twee werkelijkheden die met elkaar in strikte wisselwerking staan. Het zou absurd zijn ze van elkaar te scheiden en tegenover elkaar te plaatsen:

“De regel van de vrijheid moet absoluut in de eeuwige wet van God gezocht worden, niet alleen voor ieder mens afzonderlijk, maar ook voor de menselijke gemeenschappen”.⁸

1. Herderlijke brief van de bisschoppen van Ecuador aan hun diocesanen, 15 juli 1881, geciteerd door Don Sarda y Salvany in *Le libéralisme est un péché*, blz. 257-258.
2. *De Ecclesia*, deel II, blz. 19-63.
3. Beknopte vertaling van de Latijnse tekst door Pater Le Floch, *Le Cardinal Billot, lumière de la théologie*, blz. 44.
4. In zijn commentaar op het woord van Jezus Christus bij de H. Johannes.
5. Jh 8, 34.
6. Encycliek *Libertas praestantissimum* van 20 juni 1888, PIN 179 (*La Pax Interieur des Nations, Pauselijke Documenten*).
7. *Ibid.*, PIN 185.
8. *Ibid.*, PIN 184.

Hoofdstuk 5 Een heilzame dwang

*“Het probleem is niet, dát je gedwongen wordt,
maar waartóé je gedwongen wordt,
ten goede of ten kwade.”*

H. Augustinus

Het liberalisme, zo heb ik gezegd, maakt van de vrijheid van handelen, die in het vorig hoofdstuk is gedefinieerd als vrijzijn van elke dwang, iets absoluuts, een doel op zichzelf. Ik laat het aan kardinaal Billot over, die ongehoorde aanmatiging van de liberalen te analyseren en te weerleggen:

“Het grondbeginsel van het liberalisme,” schrijft hij, “is de afwezigheid van elke dwang, in welke vorm dan ook, niet alleen de dwang door uiterlijk ge-

weld, maar ook de innerlijke dwang die voortkomt uit de vrees voor wetten en straffen, voor afhankelijkheid en sociale noodzaak, in één woord: uit de vrees voor belemmeringen van allerlei aard die de mens verhinderen om te handelen volgens de neigingen van zijn natuur. Voor de liberalen is die individuele vrijheid het goed bij uitstek, het opperste en onschendbare goed, waarvoor alles moet wijken, behalve misschien de dingen die nodig zijn voor het zuiver materiële welzijn van de staat. Vrijheid is het goed

waaraan al het andere ondergeschikt is. Ze is de noodzakelijke grondslag voor de opbouw van elke gemeenschap.”¹

“Welnu,” zo zegt kardinaal Billot eveneens, “is dit beginsel van het liberalisme absurd, tegennatuurlijk en onbereikbaar”. En dat is de analyse die hij ontwikkelt; sta mij toe om het vrijelijk samen te vatten en er commentaar op te geven.

Het liberaal beginsel is absurd.

Dat beginsel is absurd: *incipit ab absurdo*. Het liberalisme gaat uit van iets ongerijmds door te beweren dat het hoogste goed van de mens het vrij zijn is van elke band die hem in zijn vrijheid zou kunnen hinderen of beperken. Want het welzijn van de mens moet worden opgevat als een doel, als iets dat van nature begerenswaardig is, terwijl de vrijheid, de vrijheid van handelen, slechts als een middel kan worden beschouwd, een mogelijkheid voor de mens om een goed te verkrijgen. De waarde van de vrijheid hangt dus helemaal af van het gebruik dat men er van maakt. Vrijheid is goed, als ze het goede dient, slecht als ze tot het kwade leidt. Ze is dus geen doel op zichzelf. Ze is zeker niet het voornaamste goed van de mens.

Volgens de liberalen is dwang altijd een kwaad, behalve om verstoring van de openbare orde (zoals zij die zien) tegen

te gaan. Maar het is toch duidelijk dat de gevangenis niet alleen maar goed is om de openbare orde te verzekeren. De gevangenis is voor de boosdoener ook goed als straf en als middel om hem tot een beter gedrag te brengen. Zo is ook de perscensuur, die zelfs door de liberalen volgens het (liberale?) gezegde: “geen vrijheid voor de vijanden van de vrijheid” tegen hun vijanden wordt toegepast, op zichzelf beschouwd iets goeds, niet alleen voor de openbare orde, maar ook om de maatschappij te verdedigen tegen de verspreiding van het gif van de dwaling die de geesten bederft.

We moeten dus bevestigen, dat dwang op zichzelf geen kwaad is, dat het moreel gezien, *quid indifferens in se*, op zichzelf iets neutraals is. Alles hangt af van het doel waarvoor dwang wordt uitgeoefend. Dat is trouwens de leer van de H. Augustinus, de kerkleraar, die aan Vincentius schrijft:

“Je ziet nu, denk ik, dat het probleem niet is, dát je gedwongen wordt, maar waartóe: ten goede of ten kwade. Ik beweert niet, dat een mens ondanks zichzelf niet goed zou kunnen worden, maar wél, dat de vrees voor wat men niet wil ondergaan een einde maakt aan koppig verzet en ertoe brengt om de niet gewaardeerde waarheid te gaan overwegen. De vrees doet de leugen waarin men volhardde, afzweren. Ze brengt ons tot het zoeken naar het ware dat we niet kenden. Zo komen we ertoe, te willen wat we niet wilden!”²

Op het Tweede Vaticaans Concilie ben ik herhaaldelijk tussenbeide gekomen om te protesteren tegen de liberale opvatting over de vrijheid, die werd toegepast op

de godsdienstvrijheid, een opvatting, die vrijheid beschouwt als vrij zijn van elke dwang. Ik heb toen het volgende verklaard:

“De menselijke vrijheid kan niet gedefinieerd worden als bevrijding van alle dwang, want het gevolg zou zijn de vernietiging van alle gezag. Dwang kan fysiek of moreel zijn. Morele dwang op godsdienstig gebied is zeer nuttig. Overal in de H. Schrift kunnen we er sporen van vinden: ‘De vreze Gods is het begin van de wijsheid’.”³

“De verklaring tegen de dwang in nr. 28 is dubbelzinnig en in sommige opzichten vals, want wat komt er dan nog terecht van het ouderlijk gezag van christelijke vaders over hun kinderen? Van het gezag van de onderwijzers in christelijke scholen? Van het kerkelijk gezag over afvalligen, ketters en scheurmakers? Van het gezag van de autoriteiten in katholieke staten over valse godsdiensten die zedeloosheid, rationalisme, enz. verspreiden?”⁴

Het lijkt mij, dat men de eerste kwalificatie: “absurd”, die door kardinaal Billot wordt toegekend aan het liberale beginsel, niet beter kan onderstrepen dan door Paus Leo XIII aan te halen:

“Geen woord en geen fantasie zouden meer absurd zijn en meer in strijd met het gezond verstand dan de bewering: daar de mens van nature vrij is, moet hij van elke wettelijke verplichting worden vrijgesteld.”⁵

Het komt er eigenlijk op neer, dat men zegt: ik ben vrij, dus ze moeten me laten begaan! Het verborgen sofisme komt voor de dag; als we die bewering nader ontleden: ik ben van nature vrij, begiftigd met een vrije wil, dus ook vrij van elke wettelijke dwang door bedreiging met straf! Of: ik neem wel aan, dat er wetten zijn, maar de overtreding daarvan mag geen sanctie meebrengen! Maar dat zou de dood betekenen van alle wetgeving, want de mens is geen engel, niet alle mensen zijn heiligen.

De moderne geest en het liberalisme

Ik moet er nog een opmerking aan toevoegen. Het liberalisme is een zeer ernstige dwaling waarvan ik hierboven de historische oorsprong heb geschilderd. Maar er is ook een moderne geest die, zonder openlijk liberaal te zijn, een neiging tot liberalisme vertoont. Wij vinden die al sinds de 16^e eeuw bij katholieke schrijvers die men toch niet kan verdenken van sympathie met het naturalisme of het protestantisme. Zo blijkt uit de volgende opvatting ongetwijfeld de invloed van de moderne geest:

“Ik ben vrij, zolang er geen wet is om me beperkingen op te leggen”.⁶

Zeker, elke wet zal de vrijheid van handelen beperken, maar de geest van de

middeleeuwen, d.w.z. de geest van de natuurlijke en christelijke orde waarover we eerder hebben gesproken, heeft de wet en haar dwang altijd primair beschouwd als een hulp om de echte vrijheid te beschermen en niet op de eerste plaats als een beperking. Het ligt er maar aan, hoe je het bekijkt, zegt u? Ik antwoord: neen, het gaat om een zaak van essentieel belang, om een opvatting die het begin is van een fundamentele verandering van mentaliteit: een wereld, gekeerd naar God als het laatste doel dat koste wat kost moet worden bereikt, een wereld, helemaal gericht op het Hoogste Goed, maakt plaats voor een nieuwe op de mens geconcentreerde wereld, die alleen maar bezorgd is om de voorrechten van de mens, om zijn rechten en zijn vrijheid.

1. Hoofdstuk 4.
2. Brief 93 – *ad Vincentium*, nr. 16, PL 33, 321-330.
3. Opmerking gezonden naar het secretariaat van het concilie, 30 dec. 1963.
4. Toespraak in de aula van het concilie, okt. 1964.
5. Encycliek *Libertas*, PIN 180.
6. Franciscus Suarez S.J. (1548-1617) geeft blijk van die opvatting, wanneer hij schrijft: “*homo continet libertatem suam*”, de mens heeft zijn vrijheid in handen, in die zin dat zijn vrijheid voorafgaat aan de wet (*De bon, et mal, hum. act.*, disp. XII, sect V, p. 448, geciteerd door DTC XIII, 473). Een thomistische geest als Leo XIII zou die scheiding van twee strikt bijeenhorende werkelijkheden niet toestaan.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Onbevleete Moeder, bid voor ons.

Als wij niet op onze hoede zijn, dan zou de Nederlandse tekst van deze aanroeping aanleiding tot verwarring kunnen geven. Wij zijn immers zo gewend om het woord *onbevleete* bijna uitsluitend voor Maria's ontvanging zonder smet van erfzonde te gebruiken, dat wij het woord voor geen andere betekenis vatbaar achten. En nochtans, van het verheven voorrecht van haar Onbevleete Ontvanging is in deze aanroeping geen sprake.

Wat dit woord dan bedoelt?

In het Latijn is het *Mater intemerata*, en *temero* betekent onteren, bezoedelen, op welke wijze dat ook mag gebeuren. In oude tijden werd het woord gebruikt, wanneer er sprake was van het onteren van een graf, van het ontwijden van een tempel, van het schenden van iemands persoon, of van het krenken van iemands recht, welk dan ook. Werd in een kamp een misdad bedreven, dan was het bezoedeld, en die bezoedeling werd door *temero* uitgedrukt. Ook de oren konden bezoedeld worden door onwelvoeglijke taal, en het recht van de gastvrijheid niet eerbiedigen, was dat recht bezoe-

delen. In al deze gevallen werd het woord *temero* gebruikt; de tegenovergestelde betekenis van bezoedelen, uitgedrukt door het woord *intemeratum*, is dan noodzakelijk onbezoedeld.

Waarom de H. Kerk de eretitel *Mater intemerata* in de litanie heeft opgenomen? Om de dwaalleer te veroordelen van een Helvidius, een Bonosius, een

Calvijn, die beweerden, dat de gezegende Moeder Gods na de maagdelijke geboorte van Christus, op natuurlijke wijze, het leven aan andere kinderen zou hebben geschonken.

Deze lasterlijke en lage bewering maakte een uiterst pijnlijke indruk op de gelovigen. Wanneer dan ook de H. Vaders haar hun aandacht schenken, dan is het niet zo zeer om die dwaling te bestrijden – zij is immers om haar ontorend karakter geen weerlegging waard – maar om aan hun verontwaardiging lucht te geven.

“Wie is onzinnig genoeg,” vraagt de H. Epifanius, “om de allerheiligste Maagd dergelijke belediging naar het hoofd te slingeren, haar te belasteren en tegen haar dit ontorende woord uit te spreken, om smaad uit te denken in plaats van loftuitingen en alle eer te weigeren aan haar, die de eerbetuingen van hemel en aarde verdient? O boze mens, hoort u dan niet welke naam alle geslachten haar geven? Wie heeft ooit gearzeld bij de naam Maria het woord Maagd te voegen? Zij heet de heilige Maagd Maria, en nooit zal deze naam veranderd worden”.

Ook de pausen en grote kerkvaders van de vierde en vijfde eeuw voeren geen andere taal. Wanneer de H. Ambrosius de bewering van Helvidius en Bonosius aanraakt, dan spreekt hij van de afschuwelijkste van alle heiligschennissen, en de H. Hieronymus aarzelt niet van godslastering en ontoring van de tempel van de H. Geest te spreken.

In haar liturgische gebeden gaat de H. Kerk ook altijd van de veronderstelling uit, dat Maria na de geboorte van haar

godelijke Zoon maagd gebleven is. *Post partum virgo inviolata permansisti*, na aan Jezus het levenslicht te hebben geschonken, zo bidden wij, zijt gij altijd maagd gebleven. In een van de vele Missen aan O. L. Vrouw gewijd, huldigt de H. Kerk de mening, zo dierbaar aan de H. Vaders, dat nl. na Jezus' geboorte Maria's zuiverheid niet slechts ongeschonden bleef, maar zelfs zich heerlijker ontvouwde en in blankheid won: *integritatem non minuit, sed sacravit*, de geboorte van Christus heeft haar maagdelijkheid niet verminderd, eerder echter bezegeld.

Wat immers was betamelijker, dan dat Maria, na aan Jezus het leven te hebben geschonken, haar zuiverheid bewaarde? Was niet door de Menswording van de tweede Persoon van de H. Drieëenheid haar schoot het uitgelezen heiligdom, de uitverkoren woonplaats van de H. Geest geworden? En zou men niet met recht van ontwijding hebben gesproken, als dat heiligdom later tot natuurlijke doeleinden gebezigd werd? Ongetwijfeld zou men het als oneerbiedig afkeuren, als een kamer, waar een heilige heeft gebeden en geboet tot een gewone woonkamer werd gebruikt; en zou het dan niet misplaatst geweest zijn, de woonplaats van het mensgeworden Woord niet te eerbiedigen?

Gewijde vaten tot gewoon gebruik benutten, zou men heiligschennis noemen. Maar welk vat was heiliger dan Maria's maagdelijke schoot, die een levend ciborie was, toen zij Christus onder het hart droeg? Aan welk een ergerniswekkende daad maakte koning

Balthazar zich schuldig, toen hij aan een feesttafel de heilige vaten uit Jeruzalems Tempel geroofd als bekers gebruikte! Die misdaad was in Gods oog zo afschuwelijk, dat onmiddellijk een geheimzinnige hand op een van de muren van de zaal het vonnis neerschreef, dat de ondergang van die vorst aanduidde. Was er ooit een gerechter straf? En toch, wat betekent de heiligheid van die vaten, vergeleken met de schoot van Maria, die de God van alle heiligheid had gedragen.

Wie zou dan nog durven betwijfelen of Maria altijd haar maagdelijkheid in ere heeft gehouden?

Bovendien, wat antwoordde de allerheiligste Maagd aan de aartsengel Gabriël, toen hij haar de hemelboodschap bracht van het goddelijk moederschap? “Hoe zal dat gebeuren,” sprak zij, “daar ik geen man beken?”

Welnu, dit antwoord mist iedere betekenis, als het bij Maria niet vaststond haar maagdelijke zuiverheid voor eeuwig ongeschonden te bewaren. Of wie zou durven veronderstellen, dat Maria na dit edelmoedig en vastberaden besluit een ogenblik van zwakheid heeft gekend, of op haar besluit teruggekeerd is? ... Het spreekt ook van zelf, dat Maria, nadat zij moeder geworden was van de Heiligheid zelf, er nooit in had kunnen toestemmen moeder van zondaars te worden en aan Jezus zondaars tot broeders te geven.

Terloops willen wij nog opmerken, dat de bewering van Helvidius niet slechts voor de Moeder van de Heer, maar ook voor de H. Jozef uiterst grievend was, want wat was Jezus' voedstervader anders dan de beschermer van Maria's maagdelijke zuiverheid?

Natuurlijk beroepen de vijanden van Maria's heerlijkheden zich op bewijzen, maar hoe zwak zijn deze niet?

Jezus, zo zeggen zij, wordt in het Evangelie de eerstgeborene genoemd; veronderstelt die uitdrukking niet, dat Hij nog andere broers of zusters heeft gehad?

Deze moeilijkheid berust enkel op de onkunde met betrekking tot de Bijbeltaal. Bij de Israëlieten immers was de eerstgeborene het kind van het mannelijk geslacht, dat tevens het oudste kind was. Wanneer in een huisgezin het oudste kind een meisje was, dan was er zelfs in dat gezin geen eerstgeborene. Die naam is dus een eretitel, die onafhankelijk van het aantal kinderen gegeven werd.

Ook is er een opwerping naar aanleiding van het feit dat de Evangelisten wel een tiental keren spreken van Jezus' broeders. Sommige H. Vaders, onder wie Origenes, de H. Gregorius van Nyssa, de H. Epifanius en de H. Ambrosius, veronderstellen, dat de H. Jozef, alvorens Maria te huwen, weduwnaar was en uit zijn eerste echt meerdere kinderen had.

Geen twijfel, of die heiligen hebben het goed gemeend, doch hun verklaring van de moeilijkheid strijdt met de hoge opvatting die alle eeuwen door het christelijk gemoed zich van de H. Jozef had gevormd; want in de beschermer en bewaarder van de maagdelijke zuiverheid van Maria heeft het steeds een engelreine ziel aanschouwd.

Een veel gemakkelijker oplossing ligt overigens voor de hand.

Het was bij de Joden de gewoonte, die tegenwoordig door niemand

meer in twijfel wordt getrokken, dat niet alleen kinderen, maar ook familieleden broeders genoemd werden; en het is zeker, dat de broeders van de Heer, van wie in het Evangelie gesproken wordt, slechts verwanten van de Verlosser waren. Wie dat vreemd zou vinden, moet zich zelf eens afvragen of in onze moedertaal de woorden *neef* en *nicht* ook niet een wijde betekenis hebben.

Dat er in het Evangelie inderdaad geen sprake is van kinderen van Maria of Jozef, zal uit de volgende bedenkingen blijken.

Vooreerst toch wordt Maria nergens hun moeder genoemd. Bovendien, indien Jezus werkelijk broeders had gehad, zou het dan niet op zijn minst vreemd geweest zijn, dat de stervende Verlosser Zijn Moeder aan een van Zijn leerlingen, de H. Johannes, toevertrouwde en niet aan een van hun? Tenslotte, wat veruit het zwaarste weegt, de Evangelisten leren ons wie de moeder van "de broeders van de Heer" was, want de moeder van Jacobus en Jozef, twee van de vier "broe-

ders van de Heer”, heet Maria, zoals het Evangelie uitdrukkelijk getuigt (*Mt 13, 55; Mc 15, 40*). De Evangelist Marcus voegt bij de naam van deze Jacobus de bepaling “de mindere” om hem van een andere Jacobus te onderscheiden, die zoon is van Zebedeüs en broeder van Johannes (*Mc 3, 17-18*). Omdat de apostel Judas-Thaddeüs zich een broeder van deze Jacobus de Mindere noemt (brief van de H. Judas), daarom bestempelt hem de H. Lucas met de naam Judas van Jacobus d. i. broeder van Jacobus; en ook deze Judas is een “broeder van de Heer” (*Mt 13, 55*). Bovendien wordt deze Jacobus door de apostelen ook aangeduid met de naam Jacobus van Alfeüs, wederom om hem van Jacobus, zoon van Zebedeüs te onderscheiden. Welnu, volgens de Evangelist Johannes stonden aan de voet van het kruis: Maria, de Moeder van Jezus, Maria van Cleofas, de zuster van Jezus’ Moeder en Maria Magdalena. Tegenwoordig wordt zo goed als algemeen aangenomen dat Alfeüs en Cleofas een en dezelfde persoon is. Echter, lezen wij niet bij de H. Johannes, dat de Maria die naast de Moeder van de Heer onder het kruis stond, dus, de moeder van “de broeders van de Heer” de echtgenote was van Cleofas?

Het schijnt dus duidelijk dat “de broeders van de Heer” zonen waren van een zuster van de allerheiligste Maagd.

Wie ziet thans ook niet in, hoe ongegrond de mening is van hen, die veronderstelden, dat “de broeders van

de Heer” zonen waren van de H. Jozef, daar hun moeder nog in leven was?

Gebed: O Maria, heerlijke, blanke duif, hoe velen branden niet in het eeuwige vuur van de hel, omdat zij tijdens hun leven door het vuur van de onzuiverheid werden verteerd! O onze beminde Koningin, wil toch zorgen, dat wij in het uur van de bekoringen altijd tot u onze toevlucht nemen en uw hulp inroepen, zeggende: “Maria, o Maria, help ons toch!” (H. Alfonsus).

Oefening: Elke morgen bij het opstaan aan Maria vragen, dat we de dag in zuiverheid mogen doorbrengen.

... wordt vervolgd ...

Terugblikken

Onze deelnemers aan de Stille Om-gang in de nacht van **zaterdag 17 op zon-dag 18 maart 2018**. Geloof – eerherstel – trouw! Ieder bad in stilte een Rozen-hoedje. Dit jaar was het om koud van te krijgen! Deo gratias!

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

April: Voor het katholieke gezin, bakermat van heiligheid!

Beste Kruisvaarders,

Deze maand bidden en offeren jullie voor de katholieke gezinnen, opdat daar vooral de liefde en vrede van Christus Koning mag heersen. Jezus maakt heilig, door Zijn leer en door Zijn genade!

Maar kijk deze maand tegelijk ook eens, wat jij zelf bijdraagt aan de christelijke geest thuis! Verbeter de wereld en begin bij jezelf! Doe je best ervoor en je gebeden en offertjes zijn zoveel meer waard!

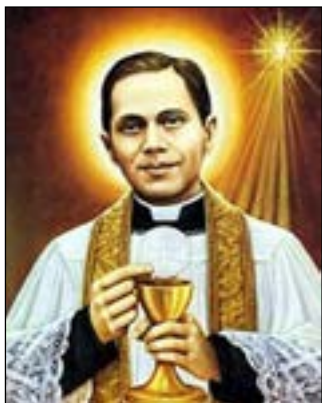
Hoe kan men deze liefde en vrede van Christus binnenshuis houden?

“Het H. Hart van Jezus moet Koning zijn van het huisgezin!”

schrijft de zalige Priester Edward Poppe in zijn boekje “Zonnestraaltjes”.

Ja, inderdaad, kreeg de H. Margareta Maria Alacoque van Jezus als negende van de twaalf beloften ten voordele van de vereerders van Zijn H.

Hart: “Ik zal de huizen zegenen waar het beeld van Mijn H. Hart zal geplaatst en vereerd worden!”

Dat is dus het genadevol hulpmiddel om Jezus’ zegen over het gezin af te roepen! En hiertoe bestaat de intronisatie van het H. Hart! Het is de plechtigheid, waardoor het beeld van het H. Hart van Jezus op de troon, de ereplaats van een huis wordt verheven, en dus huis en huisgezin bijzonder aan Zijn H. Hart worden toegewijd.

Vraag eens aan je ouders of de intronisatie bij jullie thuis al gebeurd is? Normaal komt dan de priester om het huis en het beeld van het H. Hart te zegenen, het gezin aan Jezus’ Hart toe te wijden en het beeld door de ouders de ereplaats te laten geven.

“Dan is het H. Hart van Jezus de Koning van het huis,” schrijft Priester Poppe in “Zonnestraaltjes”, “dan zal Hij de ouders helpen om de kinderen christelijk op te voeden, dan zal Hij ze

zegenen in al de ondernemingen die hun voordelig zijn voor hun ziel!”

Priester Poppe vertelt in hetzelfde boekje een mooie geschiedenis van een Kruisvaarder, die graag het beeld van het H. Hart thuis wilde laten introniseren.

“Moeder wilde er niets van horen uit vrees voor vader. Want vader was niet kerkgezind en hield zelfs zijn Pasen niet.

Toen begon de Kruisvaarder een novene ter ere van het H. Hart. Hij ging negen dagen lang naar de H. Mis en te Communie. En bij de Consecratie, wanneer de priester Jezus in de H. Hostie ophief, keek hij op en zei: ‘H. Hart van Jezus, kom heersen over ons huis! ...’ En na de H. Communie, wanneer Jezus in zijn hart was, herhaalde hij langzaam driemaal: ‘H. Hart van Jezus, laat mij de toelating krijgen om U thuis te doen introniseren! ...’

Gedurende die negen dagen was hij thuis heel gehoorzaam en op school heel vlijtig.

Toen hij zaterdags naar huis kwam, had hij een mooie beoordeling voor zijn gedrag. ‘Goed gewerkt, zei vader. Het is goed, het is goed!’

‘Vader, zei de Kruisvaarder, dat heb ik gedaan om toelating te krijgen voor de intronisatie.’ – ‘Intronisatie?’ zei vader. – ‘Ja, vader,’ zei de kleine; en hij begon zo goed te pleiten en uitleg te geven, dat zijn vader eindelijk naar moeder opkeek. Moeder knikte van ‘ja’. En vader stemde toe.

En! zie, de eerste zondag van de maand ging vader met moeder te biechten. Ja, vader ging mee! En daarna gingen ze alle drie te Communie. Echt gebeurd!

En de kleine Kruisvaarder zat tussen beiden, fier en gelukkig. Hij had het

H. Hart van Jezus geïntroniseerd in het hart van vader en moeder! en daarna werd het te midden van bloemen en kaarsen ook geïntroniseerd thuis op de schouw. En sindsdien wordt elke avond vóór het geïntroniseerde beeld het Rozenhoedje gebeden met een kort avondgebed erbij. De kleine Kruisvaarder steekt de kaars aan en bidt voor. Moeder antwoordt en vader bidt mee! ... En elke eerste zondag van de maand gaan vader en moeder met het kind te biechten en te Communie! ...

‘Meneer Pastoor,’ zei de vader tot de priester, die hem kwam bezoeken, ‘ik ben nog nooit zo gelukkig geweest als nu. Ik ben een ander mens geworden!’

‘Wat zeggen jullie daarvan, kinderen? Was dat geen mooie gebeurtenis?’ vraagt Priester Poppe aan het einde van dit verhaal ... ‘Leve het H. Hart van Jezus!’

De gouden halve stuivers

Johan was een kleine, brave jongen van zeven jaar. Hij woonde met zijn moeder op een klein, heel klein, arm kamertje. Ze waren arm, maar toch gelukkig; want ze waren tevreden met wat ze hadden. Moeder moest zelf gaan werken, want de vader was al lang dood. En ze verdiende juist genoeg om er van te leven.

Ze waren gelukkig, omdat ze zoveel van elkaar hielden. Moeder werkte graag voor Johan, want ze dacht: het is zo'n beste brave jongen. En Johan paste goed op en leerde flink, want hij dacht: dan is moeder blij, als ik goed leer en braaf ben.

En O. L. Heer keek ook met vreugde naar dat arme kamertje, wanneer die twee samen baden en Hem dankten, dat Hij zo goed was voor hen.

Op school paste Johan het beste op van allemaal. Met de prijsuitdeling kreeg hij de eerste prijs: twee boeken, verguld op snee; die had hij ook wel verdiend.

Met stralende ogen liet hij ze moeder zien. O, wat was ze gelukkig! Ze zou hem nog wat erbij geven. Moeder gaf hem twee nieuwe, grote, blinkende halve stuivers; die had ze uitgespaard en voor deze dag bewaard. Dat vond Johan o zo mooi! Want nooit kreeg hij een cent. Zondags ook niet, nog geen halfje; dat kon er niet af. Maar nu, twee grote halve stuivers! Ze blonken als echt goud! En Johans ogen blonken van blijdschap. Hij dankte moeder tien keer.

En moeder zei, dat hij er nu voor mocht kopen, wat hij wilde.

Johan ging de deur uit. Nog nooit was hij zo rijk geweest. Toen was hij op straat. Wat zal hij kopen? – Hij wil moeder verrassen: een peperkoek voor moeder, – een beeldje van O. L. Vrouw – of van Sint Antonius of ... Bij iedere winkel blijft hij staan. Hij kijkt naar de lekkere peperkoeken, taartjes, krentenbollen, chocolade ... Zal hij hier wat kopen? – Hij denkt: dat zal ik kopen, maar dan ziet hij weer wat anders, en dan denkt hij: nee, dat zal ik kopen.

Maar ... hij houdt de twee halve stuivers in zijn zak en gaat naar een andere winkel kijken. O wat mooie dingen liggen daar voor het raam: hoeden, petten, dassen. – Ja, zo'n pet, hij moest een goede hebben, – nee, zo'n das voor de winter ...

Toen hij nog zo stond te kijken, was er een arm kind naar hem gekomen. Bleek was zijn gezichtje en slechte kleren had het aan, en het zei met droevige, vragende stem: “Ik heb honger – geef me een aalmoesje, alstublieft?” Johan

draaide zich vlug om, om te zien, wie hem zo ineens kwam hinderen in het kijken. De kleine arme vroeg nog eens en bang stak het zijn handje uit.

En Johan? Zijn moeder had hem geleerd, dat hij medelijden moest hebben met arme mensen. Johan haalde dadelijk zijn nieuwe halve stuivers uit zijn zak. – Maar toen hij ze in zijn hand had, dat blinkende geld, toen wachtte hij wat. Zou hij het doen? Als hij ze afgaf, dan kon hij niets meer kopen – en nooit kreeg hij geld. Hij keek het arme kind weer aan, dat daar nog zo verlegen stond te wachten; hij zag, dat het tranen in de ogen had. Dat kon Johan niet uitstaan. Maar zou hij alles geven? In eens wist hij het: ze zouden samen delen. En flinkweg gaf hij een halve stuiver aan het kind en zei: “Hier, ik heb geen honger, en ik wil niet, dat jij huilt. Ga maar gauw wat brood kopen”.

De kleine bedelaar neemt de blinkende halve stuiver aan. En Johan zag, hoe zijn oogjes stralen, hoe heel zijn bleek gezichtje verandert, en zo lief en zacht als een engel zegt het tegen Johan: “Dank je wel, Johan, ik zal het niet vergeten”. Toen ging het heel vlug weg.

Johan dacht: Hoe kent die mij? Hoe weet hij, dat ik Johan heet? En toen zag hij het al niet meer.

Nog maar één halve stuiver had hij, daar kon hij zo heel veel niet voor kopen; maar toch nog wel een pen, of een potlood, of een boekje, of een tol ... Ginds bij de kerk was de grote winkel, waar van alles te koop was. Daar zou hij iets uitzoeken. Met vlugge benen stapt hij er heen.

Hij had nog maar één halve stuiver; maar zijn hart zei hem, dat hij goed

had gedaan, en daarom voelde hij zich gelukkig.

Daar is de grote, mooie, volle winkel. Nou zal hij toch wat fijns kopen ...

Maar ... daar komt weer een arme kleine op hem af. Het is net of ze weten, dat hij geld heeft. “Ik heb honger – geef me een aalmoesje, alstublieft,” vraagt het kind en steekt verlegen en stil zijn handje uit. Maar, wat is dat? Johan kijkt en kijkt. Is dat niet hetzelfde kind van daarstraks: hetzelfde bleke gezichtje, dezelfde arme kleren, dezelfde stem. Ja, – maar dat kan toch niet? Dat was al met zijn halve stuiver weggegaan, die andere straat in.

Johan kijkt de kleine aan – ach, traantjes blinken in zijn ogen. Zal hij zijn andere halve stuiver ook weggeven? Dan heeft hij niets meer, dan kan hij niets meer kopen, dan is al zijn pret ook weg. Maar hij heeft zo’n medelieden! Dan pakt hij ineens dapper in zijn zak, haalt de blinkende nieuwe halve stuiver er uit en geeft hem direct aan de kleine: “Hier, neem hem en ga er maar eten voor kopen”.

Het bevend handje van het kind nam hem aan. En toen zag Johan, hoe de oogjes van de kleine straalden, hoe zijn gezichtje ineens veranderd was en zijn wangen als appelen werden; hij hoorde dat blij stemmetje, dat weer zei:

“Dank je wel Johan, God zal u ervoor belonen!” Vlug, heel vlug ging het kindje toen heen, en Johan zag het niet meer.

Johan stond ervan te kijken: kende die hem ook? Of was het toch hetzelfde kind van daarstraks? Zou het hem hebben bedrogen? Nee, dat kon hij niet geloven: het waren echte arme kinderen, dat kon hij wel zien.

Nu was al zijn geld weg, nu hoefde hij ook niet meer naar de winkel te gaan. Met lege zakken en lege handen moest hij naar huis; maar zijn hart was toch vrolijk, want van binnen hoorde hij het stemmetje, dat zei, dat hij goed had gedaan.

Daar ging juist een liefdezuster de trappen op van de kerk. Dat is Zuster Austrudis, dacht Johan, met haar koffertje. O, dat was zo'n goede zuster. En zo knap als de beste dokter. Ze had zijn been, het rechterbeen helemaal beter gemaakt. Drie gaatjes waren er in, die dikwijls veel pijn deden. Maar de goede Zuster Austrudis kwam drie keer iedere week er doeken om doen en zelf er op – en toen was het al gauw beter geworden. O, als hij eens aan de zuster kon vertellen, dat hij vandaag de eerste prijs had gekregen!

Hij ging ook de trappen op en de kerk in. De kerk was heel leeg. Vooraan

zag hij de zuster zitten, stil en eerbiedig. Johan bleef achter. Hij bad een Weesgreetje voor die goede zuster, die hem beter had gemaakt, en toen nog een voor moeder. Nu zal de zuster gauw komen, dacht Johan, ze heeft nu lang genoeg gebeden. Maar de zuster bleef even stil zitten. Zou ze aan haar Rozenkrans bidden? Dan kon het nog lang duren. Maar dat kon Johan zo niet zien, want de zusters hebben zo'n grote mantels om.

Johan keek naar het altaar en groette Jezus. Het godslampje brandde heel klein. En de zuster bleef stil zitten bidden. O, dacht Johan, ze zal bidden voor haar zieken; en ze heeft er zoveel, daarom moet ze ook veel Weesgreetjes bidden.

Maar – daar bewoog de zuster zich. Ha, ze pakte haar koffertje, ze knielde voor Jezus en ging. Johan zag ze aankomen. Even ging hij uit de weg staan, wat verder op zij. De zuster ging

de kerk uit. Nu vlug, dacht Johan. En juist op de trappen liep hij haar voorbij. Diep nam hij zijn petje af en zei: “Dag zuster”. Zo moest ze hem toch wel zien. En ja!

“Zo, vriendje,” zei de zuster, „kom eens hier”, en ze keek hem heel vriendelijk aan. Dadelijk kwam Johan vlak bij de zuster. “Is je been nog goed beter gebleven?” “O ja zuster, het is helemaal beter.” “Als je lang loopt, doet het dan nog zeer, soms een klein beetje?” “Nee zuster, nooit.” “Nou hoor, dan is het ook helemaal genezen. Dan kun je lopen en springen, zoveel je wilt. Kom, ik ga een eind met je mee. Ik moet weer naar een zieke jongen.” “Heeft die ook een ziek been?” “Nee, die heeft geen ziek been, die is nog erger ziek, en die moet heel de dag op bed blijven.” “Dat is erg.” “Ja, heel erg,” zei de zuster. “Jij bent zo gauw beter geworden, jij moet avond maar eens een Weesgegroetje bidden, dat die arme jongen ook gauw beter wordt.” “Ja, zuster,” zei Johan.

Daar zag hij zijn vriendje Herman aankomen, aan de andere kant van de straat. Die nam voor de zuster netjes zijn pet af en naar Johan zwaaide hij.

“Ken je die?” vroeg de zuster. “Ja, dat is Herman Kuipers, die heeft vanmorgen de tweede prijs gehad.” “Zo,” zei de zuster, “en jij, Johan?” “De eerste,” zei hij blij. “De eerste prijs, dat is prachtig, hoor. Ben jij zo’n flinke baas? Wat zal je moeder blij zijn geweest! Die heeft je zeker ook wel wat gegeven.”

“Ja, twee nieuwe halve stuivers.” “Zo, voor je spaarpot?” “Ik heb geen spaarpot.” “Heb jij geen spaarpot?” “Nee, zuster, ik krijg toch nooit een cent.”

Toen dacht de zuster eraan, dat zijn moeder zo arm was, en daarom zei ze:

“O, moeder bewaart zelf je centen, en dan koopt ze alles voor je – En waar zijn nu je halve stuivers? Mocht je ze versnoepen, of er iets voor kopen?” “Ja, ik wilde iets gaan kopen. Maar daar kwam een arm kindje mij wat vragen, toen gaf ik het een halve stuiver; en daar precies bij de kerk was er weer een, en toen heb ik de andere ook gegeven.” “Jongen, jongen dat is mooi van je,” en de zuster tikte hem zacht op de schouder. “Dat zal O. L. Heer niet vergeten. Want wat je aan arme mensen geeft, dat rekent O. L. Heer, alsof het aan Hem gegeven is. En je moeder zal ook wel zeggen, dat het goed is.”

“Hier woont mijn zieke jongen. Dag Johan!” “Dag Zuster Austrudis.”

Johan ging verder. Nu voelde hij van binnen nog beter, dat hij goed gedaan had: de zuster had het ook gezegd. Ja hij dacht: zo is het nog beter, dan er iets voor kopen. Ik heb er niets geen spijt van. O. L. Heer zal het niet vergeten.

Hij kwam bij moeder.

“Wat heb je voor je geld gekocht?” vroeg ze blij en ze keek al naar zijn zakken. “Niets, moeder. Ik heb het allemaal weggegeven!” “Aan wie toch?”

“Eerst een halve stuiver aan een arme kleine jongen, die zo’n honger had en ziek scheen te zijn, en de andere aan een andere jongen, bij de kerk, die had ook honger en die was zo arm.” De moeder keek hem even aan: “Dat is mooi, beste jongen, O. L. Heer zal je er wel wat anders voor geven”. “Dat zei Zuster Austrudis ook, moeder.” “Zuster Austrudis?” “Ja, ik heb met haar een eindje mee mogen gaan, en ik heb haar

ook alles verteld.” “Dat is goed Johan,” en ze streefde met haar hand over zijn hoofd, en stilletjes bedankte ze O. L. Heer, dat Johan zo braaf was.

Het was winter geworden. En toen begon het er in het kamertje van Johan lelijk uit te zien; want moeder was van het slechte weer ziek geworden. Eerst een beetje ziek, maar toen al erger.

Johan kon niet meer naar school gaan, omdat hij zijn moeder moest verzorgen. Maar het ergste was: nu kon moeder geen geld meer verdienen. De mensen in de buurt wisten, dat ze zo arm waren, en daarom gaven ze graag wat: medicijnen van de dokter, en iets goeds en lekkers voor de zieke moeder.

Maar moeder werd niet beter.

Op een middag kwam daar opeens Zuster Austrudis binnen. Johan verschrok er bijna van. Maar de zuster lachte vriendelijk en groette hem en vroeg, hoe het met moeder was. En Johan bracht ze bij moeder.

O, nu zou zijn moeder gauw beter zijn door die goede Zuster Austrudis! Ze praatte zo vriendelijk met moeder en uit haar koffertje gaf ze een flesje en zette het op tafel, en zei toen tegen Johan: “Hiervan geef je moeder een lepel vol: ‘s morgens en ‘s middags en ‘s avonds voor het eten. Jij moet dokter zijn, goed begrepen?” “Ja, zeker zuster,” zei Johan en dacht: ik zal goed dokter zijn, en nou zal moeder gauw beter zijn.

Maar moeder werd niet beter.

En toen de zuster nog eens kwam, keek Johan heel droevig. De zuster zag, dat moeder nog zo bleek was, en daarom keek die nu wat treuriger. En ze gaf nog een flesje en zei: “Dit is nog beter dan het andere. Goed oppassen Johan!”

En Johan paste goed op zijn moeder en deed alles, wat de zuster en de dokter hadden gezegd. En hij bad ‘s morgens en ‘s avonds tien Weesgegroettes voor zijn moeder en overdag ook nog al. – Maar moeder werd niet beter.

Op een avond, toen hij weer bij het bed van zijn moeder ging zitten, zag hij, hoe bleek en wit haar gezicht was. Johan werd er erg droevig om. En moeder was zo stil. Johan zei toen: “Moeder!” en nog eens riep hij wat luider: “Moeder!” maar hij kreeg geen antwoord. Toen werd hij heel bang en angstig. Hij ging op zijn knieën zitten voor het kruisbeeld, deed zijn handen samen en begon te bidden: “Lieve Heer, help toch, maak moeder toch weer wakker, en maak ze weer beter!” En tranen rolden uit zijn ogen.

Daar ging opeens zachtjes de deur open: Johan zag een lief kind binnenkomen, zo groot en zo oud als Johan. Zijn kleed was lang en helderwit met schitterende sterretjes erop. Om zijn mooi gezichtje was een krans van licht. Verwonderd keek Johan het aan.

Maar het lieve kind kwam naar hem toe, keek hem heel vriendelijk aan, nam hem bij de hand, en Johan moest opstaan en samen gingen ze naar het bed van de stervende moeder.

Toen riep het kind met een heldere, vaste stem: “Moeder word wakker!”

Dadelijk deed de moeder van Johan de ogen open en ze stak haar beide handen naar haar brave jongen uit. Ze greep de hand van Johan en toen zag ze het andere lieve kind daar staan. Dat keek hen heel liefdevol aan, en toen legde het twee gouden geldstukken in de hand van Johan en het zei: “Ziehier uw aalmoes. Johan, ik was de kleine arme, die je eerst op straat en toen weer bij de

kerk een halve stuiver hebt gegeven”. “Het staat in de Hemel geschreven: als je iets aan een arm mens geeft, dan zal God je honderd keer zoveel ervoor teruggeven. Nu, om je te belonen, ben ik uit de hemel omlaag gekomen, zo gauw je mij hebt geroepen, om je goede moeder weer gezond te maken. Wees allebei gelukkig en blijft braaf!” Jezus strekte Zijn goddelijke handen uit en zegende hen beiden. Toen kwam er opeens een heel helder licht in de kamer en daarin verdween Jezus.

Johan en moeder hadden stil en verwonderd gekeken. Maar zo gauw Jezus weg was, viel Johan zijn moeder om de hals en huilde van blijdschap; en hij liet haar de twee goudstukken zien. Maar moeder zei: “Goddank, ik ben beter,” en ze stond op, en was helemaal gezond. En in het arme kamertje hing nog een hemelse geur. En moeder en Johan knielden neer voor het kruisbeeld en opnieuw rolden tranen uit Johans ogen; geen tranen van droefheid, maar van geluk, en beiden dankten O. L. Heer.

En toen ze opstonden, zei de moeder: “Johan, dat is allemaal, omdat jij zo braaf bent en zo goed bent geweest voor dat arme kind. O. L. Heer heeft het niet vergeten, maar ons honderd keer zoveel teruggegeven, ja nog veel meer”.

Daar kwam Zuster Austrudis binnen. Ze sloeg de armen wijd open en riep:

“Wat is dat. Al op!” en toen rook ze die heerlijke geur en ze keek verwonderd rond, waar dat toch vandaan kwam. “Ha, moeder is helemaal beter,” riep Johan, “het Kindje Jezus zelf heeft ze beter gemaakt”. En toen begonnen ze te vertellen, moeder en Johan, alles, alles wat er gebeurd was. En de zuster luisterde met verwondering en ze zag, dat moeder er weer heel gezond en sterk uitzag. En Johan liet ook die twee goudstukken zien, zo groot als een halve stuiver. Toen zei de zuster: “Zie je nu wel, Johan, dat O. L. Heer het niet heeft vergeten. Wat is Hij goed voor jullie geweest, wat heeft Hij je flink terug betaald. – Maar het beste wat Hij heeft gegeven is toch wel, dat moeder weer beter is”.

En Johan keek nog altijd maar naar die blinkende goudstukken en toen vroeg hij: “Hoeveel zijn die waard, zuster?” “Heel veel; maar precies weet ik het niet. Met geld ga ik nooit om. Maar ga er mee naar de goudsmid en verkoop ze daar.”

Toen zei de zuster nog: “Nu die hemelse dokter hier geweest is, ben ik niet meer nodig. Johan, blijf braaf en help nog maar dikwijls arme mensen. Moedertje, ik wens je geluk met je beterschap. Goeden avond”. Moeder en Johan bedankte de goede Zuster Austrudis hartelijk.

En toen ze weer alleen waren, spraken ze nergens over, dan over hetgeen er gebeurd was, dat O. L. Heer zo goed was geweest.

En de volgende dag ging Johan met één goudstuk naar de goudsmid.

Die bekeek het prachtige geldstuk met ogen vol verbazing, toen zette hij zijn grote bril op en keek nog beter, en dan zei hij: “Wel jongen, dat is van het allerfijnste goud, dat er is. Nog nooit heb ik zo’n prachtig goud gezien”. En Johan dacht: dat zal wel waar zijn, het is ook uit de hemel. En de goudsmid zei:

“Het is honderd gulden waard”. Johan verschrok van zoveel geld. En hij gaf Johan honderd gulden ervoor. Maar zo kon hij ze niet dragen. De goudsmid deed ze in een zakje, en toen liep Johan met die zware zak vol geld naar huis. Moeder verschrok ook bijna van zo’n hoop geld. En ze zei: “De andere bewaren we, tot we in nood komen”. Nu waren ze ineens nog wat rijk ook.

En moeder ging weer werken, en Johan naar school. En ze leefden samen gelukkig in hun klein kamertje.

Uit: Spreekjes en Vertelsels voor de Roomse Jeugd, 1926

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van

(nu de volledige telling!) Aantal Schatkisten:

Dagelijkse Toewijding

H. Mis

H. Communie

Geestelijke Communie

Offers

Tientjes

Bezoek aan het Allerheiligste

Meditatie

Goed Voorbeeld

Puntje

februari

14

526

111

94

313

365

1.559

59

111

217

152

Puntje

Luister eens, het Puntje voor april is:
Dagelijks een geestelijke Communie doen!

Beste Kruisvaarders,

Een geestelijke Communie is niet een echte H. Communie, zoals je die in de H. Mis mag ontvangen. Een geestelijke Communie doe je in gebed, waarin je aan Jezus je verlangen zegt Hem graag in de echte H. Communie te willen ontvangen. Hij beloont de geestelijke Communie met bijzondere genaden, wat ook uit volgend verhaal van een missionaris wel blijkt!

Eens spoorde hij in een preek de mensen heel dringend aan tot het ijverig doen van de geestelijke Communie, of, zoals hij dat noemde, 'de Communie van verlangen'. Bij de preek was ook een andersdenkende, een niet-katholiek, aanwezig. Juist deze gedachte, dat men ijverig de 'Communie van verlangen' moet doen, maakte blijvende indruk op hem. Hij ging naar huis, vertelde aan zijn familie over deze manier van communiceren, wat bij allen in goede aarde viel. Ongeveer na een jaar kreeg de missionaris een brief, waarin hem werd meegedeeld, dat sinds die preek in het andersdenkende gezin de 'Communie van verlangen' herhaaldelijk werd gedaan. Er ging nog enige tijd voorbij en het gehele gezin ging tot de katholieke Kerk over. Ze waren gelukkig, de Verlosser

nu ook werkelijk te kunnen ontvangen!

Een geestelijke Communie doe je, wanneer je eerst hartelijk denkt aan Jezus in de H. Hostie tegenwoordig en dan langzaam en gemeend tot Hem zegt:

"Lieve Jezus, ik zie U graag!", "Jezus, kom in mijn hart!", of "Jezus! Ik verlang naar U in de H. Communie!" en daarna nog een paar minuutjes in stilte blijft om te danken.

Echt communiceren mag je maar één keer per dag. Een geestelijke Communie mag je doen, zo vaak je wilt. Hiervoor hoeft je niet nuchter

te zijn. Heeft iemand het ongeluk gehad een zware zonde te hebben gedaan, dan verwekt hij eerst een volmaakt berouw.

De H. Alfons van Liguori zegt, dat we vooral een geestelijke Communie moeten doen bij het morgengebed, bij de medi-

tatie, bij het bezoek aan Jezus in het Tabernakel van de kerk en bij de H. Mis.

Het mooi gebed **Met Maria, vol verlangen ...** van de zalige priester Edward Poppe is geschikt om jullie bij de geestelijke Communie behulpzaam zijn! Doe je best!

Pater C. de Beer

1. Met Maria, vol verlangen,
Wil mijn hart U nu ontvangen;
Kom, mijn God, ik tracht naar U,
Kom, mijn God, ik smacht naar U,
Kom, en maak mijn ziel gezond,
Kom, mijn Jezus, wacht geen stond! ..
2. Ik ben zo zwak, ik ben zo teer,
Ik heb U nodig, lieve Heer,
De slechte wereld doet mij beven.
'k Kan zonder U, mijn God, niet leven.
Daal in mijn arme ziele neer,
Dan vrees ik hel noch duivel meer!
3. Gij zijt ginds naar mijn hart aan 't trachten
In 't tabernakel van de Kerk.
O kom, mijn God, wil niet meer wachten,
Kom, maak mij blij, kom, maak mij sterk! ...
4. Lijk Gij U geeft, wil ik mij geven:
Ik schenk mij gans aan U, o Heer;
Gij zijt mijn God, Gij zijt mijn leven,
Wij scheiden nimmer, nimmer meer! ...
5. 'k Geloof dat Ge in de Hostie zijt ...
Ik hoop op Uw barmhartigheid ...
Ik min U, die mij eindloos mint.
Kom in mijn ziel, ik ben Uw kind!

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

93. Jezus verschijnt aan de Apostelen gezamenlijk, behalve Thomas.

*Hij zal ons vernederd lichaam
herscheppen, aan Zijn verheerlijkt
Lichaam gelijk. Fil. 3, 21*

Te Jeruzalem gekomen, gingen de twee leerlingen (teruggekomen van Emmaüs) meteen naar de zaal, waar de Apostelen met nog andere leerlingen vergaderd waren. Deze riepen hun toe: “De Heer is waarlijk verrezen en aan Simon verschenen!” Nu verhaalden ook de twee, hoe Jezus hun verschenen was en zij Hem bij het breken van het brood hadden herkend.

Terwijl zij hierover spraken, hadden zij uit vrees voor de Joden de deuren

gesloten. Plotseling stond Jezus in hun midden en sprak: “Vrede zij u”. Maar zij, van schrik en vrees bevangen, meenden een geest te zien. Jezus echter sprak: “Waarom bent u ontsteld, en waarom komt er twijfel op in uw hart? Bekijk Mijn handen en voeten: Ik ben het zelf. Betast Mij, en zie toe; want een geest heeft geen vlees en geen beenderen, zoals u ziet, dat Ik heb”. En bij die woorden toonde Hij hun Zijn handen en voeten. Daar zij het echter van blijdschap nog niet geloofden, maar verbaasd stonden, vroeg Hij: “Hebt u hier iets te eten?” Ze zetten Hem een stuk gebraden vis voor, en Jezus at er van voor hun ogen.

94. Jezus stelt het H. Sacrament van de Biecht in.

Doe boete en bekeer u, opdat uw zonden uitgewist worden. Hand. 3, 19

Nadat Jezus had gegeten, sprak Hij tot de Apostelen: “Vrede zij u. Zoals de Vader Mij heeft gezonden, zo zend ook

Ik u”. Vervolgens blies Hij over hen en sprak tot hen: “Ontvang de H. Geest. Wier zonden u vergeeft, hun zijn ze vergeven; wier zonden u behoudt, hun zijn ze behouden”.

Het H. Sacrament van de Biecht werd ingesteld op de avond van de Verrijzenis. – De Apostelen zouden eenmaal sterven; toch moest de H. Kerk blijven bestaan. Daarom ging de volmacht van de Apostelen op hun opvolgers, de bisschoppen, over. Vandaar hebben dezen

en hun medehelpers, de priesters, nog altijd de macht om zonden te vergeven of te behouden. Wanneer nu zullen zij de zonden vergeven, en wanneer niet? Hierover kunnen zij slechts beslissen in de Biecht, na de belijdenis van de zonden te hebben gehoord.

95. Jezus en Thomas.

Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie gelooft, heeft het eeuwig leven. Jh 6, 47

Thomas was afwezig, toen Jezus aan de andere Apostelen verscheen. Toen zij hem zeiden: “*We hebben de Heer gezien*”, geloofde hij het niet en sprak: “*Zo ik in Zijn handen de wonden van de nagelen niet zie, en mijn vinger niet leg in de plaats van de nagelen, en mijn hand niet in Zijn zijde steek, dan geloof ik het niet*”.

Acht dagen na de eerste verschijning waren de leerlingen weer te Jeruzalem

vergaderd, en ook Thomas was er bij. Weer kwam Jezus met gesloten deuren binnen, stond in hun midden en sprak: “*Vrede zij u!*” Daarop zei Hij tegen Thomas: “*Leg uw vinger hier, en bekijk Mijn handen; steek uw hand uit en leg ze in Mijn zijde; en wees niet ongelovig, maar gelovig*”. Thomas knielde neer en riep: “*Mijn Heer en mijn God!*” Jezus sprak: “*Geloof u, omdat u Mij hebt gezien? Zalig zij, die niet zien, en toch geloven*”. Hierop gaf Hij ook aan Thomas de macht om zonden te vergeven.

Jaarprogramma 2018

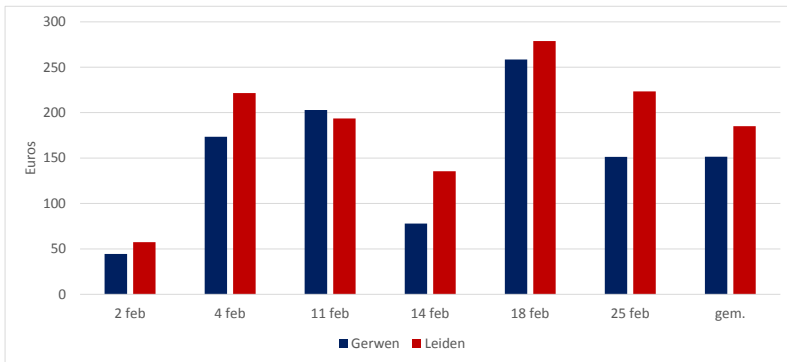
t/m oktober

Wanneer?	Waar?	Wat?
van	t/m	
14-04		Gerwen Derde Orde FSSPX
22-04		Göffingen (D) Inkleding Marieke Oude Elferink
06-05		Gerwen Torendag
10-05		Gerwen-Leiden Eerste H. Communie
19-05	21-05	Frankrijk Bedevaart Chartres-Parijs
25-05	27-05	Antwerpen Gezinsweekeinde
03-06		Gerwen Sacramentsprocessie
16-06		Gerwen Derde Orde FSSPX
24-06		Antwerpen Schoolfeest
29-06		Ecône (CH) Priesterwijdingen
30-06		Zaitzkofen (D) Priesterwijdingen
09-07	14-07	Antwerpen Geestelijke Oefeningen (gemengd)
09-07	19-07	Tot nader bericht EK-jongenskamp
22-07	02-08	Tot nader bericht EK-meisjeskamp
25-08	26-08	Nederland Bedevaart Gorcum-Brielle
08-09		Gerwen Derde Orde FSSPX, bedevaart
15-09		Bonheiden (B) Sportdag van de Traditie
06-10		Banneux Bedevaart District Benelux
07-10		Leiden Parochiefeest
13-10		Leiden Aanbiddingsdag
15-10	20-10	Antwerpen Geestelijke Oefeningen (dames)

Onze Overledenen

Mej.	M.A.	Alders	Haarlem	01	04	2010
Mej.	M.E.	van Leeuwen	Genk (B)	01	04	2004
Mej.	M.M.	Bovenlander	Den Haag	03	04	2001
Hr.	W.	van der Pol	Mook	06	04	2012
Mevr.	A.W.S.	Lodewijks- Nijhoff	Hilversum	10	04	1995
Hr.	A.	Mentink	Eindhoven	11	04	1987
E.H.	C.	Goethals	Wetteren	14	04	2006
Hr.	G.W.	Messing	Leusden	21	04	1991
Hr.	J.H.	Taris	Groningen	23	04	2000
Mevr.	M.A.J.	Bertens-Willemsen	Tilburg	29	04	2008

Collecten in februari 2018

Tijd om zijn Pasen te houden

De Kerk legt aan alle gelovigen de plicht op minstens eenmaal per jaar te biechten (minstens hun doodzonden) en te communiceren. Er is geen tijd voorgeschreven voor de Biecht. De Paascommunie kan men doen tussen Passiezondag en de Zondag van de Goede Herder (tweede zondag na Pasen). De gelovige die zijn Paascommunie gedurende deze tijd niet gedaan zou hebben, blijft gehouden haar zo snel mogelijk te doen. Voor de zieken die niet naar de H. Mis kunnen komen, is de voorgeschreven tijd verlengd tot Drievuldigheidszondag.

Kalender Gerwen

April

zo.	1	10.30	Hoogmis	Hoogfeest van Pasen (1^e kl.)
ma.	2	9.00	Hoogmis	Tweede paasdag (1^e kl.)
			<i>gewijzigde tijd</i>	<i>i.v.m. de wielerronde van Gerwen</i>
di.	3	18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
wo.	4	7.15	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
do.	5	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
vr.	6	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand. H. Mis v.h. paasoctaaf (1 ^e kl.)
za.	7	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand. H. Mis v.h. paasoctaaf (1 ^e kl.); daarna uitstalling tot 12.30 uur
zo.	8	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1^e kl.)
ma.	9	18.30	gez. H. Mis	H. Mis v. Maria Boodschap (1^e kl.)
di.	10	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	11	7.15	H. Mis	H. Leo I, paus en kerkl. (3 ^e kl.)
do.	12	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
vr.	13	7.15	H. Mis	H. Hermenegildus, mart. (3 ^e kl.)
za.	14	11.00	gez. H. Mis	H. Lidwina, maagd (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Justinus, mart., en HH. Tiburtius, Valerianus en Maximus, mart. <i>Bijeenkomst Derde Orde</i>
zo.	15	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag van de Goede Herder (2^e kl.); <i>collecte voor het seminarie in Zaitzkofen</i>
ma.	16	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	17	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Anicetus, paus. en mart.
wo.	18	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	19	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
vr.	20	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	21	8.30	H. Mis	H. Anselmus van Canterbury, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
		10.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	22	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.)
ma.	23	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Georgius, mart.

di.	24	18.30	H. Mis	H. Fidelis van Sigmaringen, mart. (3° kl.)
wo.	25	7.15	H. Mis	H. Marcus, Evangelist (2° kl.); ged. Kruisdagen; <i>na de Mis Litanie van alle Heiligen</i>
do.	26	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	HH. Cletus en Marcellinus, paus. en mart. (3° kl.)
vr.	27	7.15	H. Mis	H. Petrus Canisius, bel. en kerkl. (3° kl.)
za.	28	8.30	H. Mis	H. Paulus-van-het-Kruis, bel. (3° kl.)
		10.00	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	29	10.30	Hoogmis	4° zondag na Pasen (2° kl.)
ma.	30	18.30	H. Mis	H. Catharina van Siëna, maagd (3° kl.)

Mei

di.	1	18.30	gez. H. Mis	H. Jozef de Arbeider, echtgenoot van de H. Maagd (1° kl.)
-----	---	-------	-------------	--

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 21 en 28 april

- Kleine kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (A. Coolen)
- Grote kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (paters)

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven
- Dames: 3. roepingen

Expositie Lijkwade: Passiezondag t/m Zondag Goede Herder

Kalender Utrecht

April

zo.	1	17.00	Hoogmis	Hoogfeest van Pasen (1° kl.)
zo.	8	17.00	Hoogmis	Beloken Pasen (1° kl.)
zo.	15	17.00	Hoogmis	2° zondag na Pasen, Zondag van de Goede Herder (2° kl.)
zo.	22	17.00	Hoogmis	3° zondag na Pasen (2° kl.)
zo.	29	17.00	Hoogmis	4° zondag na Pasen (2° kl.)

Kalender Leiden

April

zo.	1	10.30	Hoogmis	Hoogfeest van Pasen (1^e kl.); kinderzegen
ma.	2	10.30	Hoogmis	Tweede paasdag (1^e kl.)
vr.	6	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand. H. Mis v.h. paasoctaaf (1 ^e kl.)
za.	7	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand. H. Mis v.h. paasoctaaf (1 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	8	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1^e kl.)
vr.	13	-----	geen H. Mis	H. Hermenegildus, mart. (3 ^e kl.)
za.	14	-----	geen H. Mis	H. Lidwina, maagd (2 ^e kl. bisdom Rotterdam); ged. H. Justinus, mart., en HH. Tiburtius, Valerianus en Maximus, mart.
zo.	15	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Pasen, Zondag van de Goede Herder (2^e kl.); collecte voor het seminarie in Zaitzkofen
vr.	20	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	21	9.00	H. Mis	H. Anselmus van Canterbury, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	22	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pasen (2^e kl.)
vr.	27	19.00	H. Mis	H. Petrus Canisius, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
za.	28	9.00	H. Mis	H. Paulus-van-het-Kruis, bel. (3 ^e kl.)
zo.	29	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pasen (2^e kl.)

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdag 7 en 21 april

- Kleine kinderen: 10.20-12.00 uur (E. van den Nouwland)
- Grote kinderen: 10.20-12.00 uur (paters)

Jong Katholiek Initiatief: zondag 8 april

Vorming volwassenen: zondag 15 april

Eucharistische Kruisvaarders: zondag 22 april

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 35

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 37

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 36

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

c.debeer@stpiusx.nl voor Pater C. de Beer
p.huyssegems@googlemail.com voor Pater K. Huyssegems

Bankrekening

**Steun het
Informatie-
blad!**

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)
Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97
Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

H. Mis
• zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
• ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis
• zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
• ma., di. 7.00 uur
• wo, za. 7.30 uur
• do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis
• zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

ZE HEBBEN HEM ONTTROOND

- 4 Hoofdstuk 4: Onderdrukt de wet de vrijheid?**
- 9 Hoofdstuk 5: Een heilzame dwang**

DE LITANIE VAN ONZE-LIEVE-VROUW

- 12 Onbevleete Moeder, bid voor ons.**

TERUGBLIKKEN

- 17 Stille Omgang**

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 19 Uitleg van de intentie**
- 22 De gouden halve stuivers**
- 28 Schatkisten**
- 29 Puntje**
- 31 Bijbelse Geschiedenis**

VAN DE PRIORIJ

- 33 Jaarprogramma 2018**
- 33 Onze Overledenen**
- 34 Collecten in februari 2018**
- 34 Tijd om zijn Pasen te houden**
- 34 Pinksterbedevaart Chartres - Parijs**
- 35 Kalender Gerwen**
- 36 Kalender Utrecht**
- 37 Kalender Leiden**
- 38 Onze adressen in Nederland**
- 39 District Benelux**
- 39 Colofon**